

Em là để yêu

“Phụ nữ là để yêu chứ không phải để hiểu”

Em sinh tháng 2. Anh sinh tháng 12. Em chào đời lúc mùa xuân. Anh biết khóc lúc đông về giá lạnh. Em chỉ quan trọng những điều cuối cùng. Anh đánh giá cao chuyện khoảnh khắc đầu tiên.

Em thích viết, thích đọc, thích lặng thinh ngắm một ngọn cỏ quẫy luyến giọt sương mai. Anh máy tính, bàn phím, say sưa bàn chuyện Sarkozy lên làm thủ tướng Pháp. Em luôn trốn chạy đám đông, tìm kiếm an bình trong những góc nhỏ vắng hoe thành phố. Anh nhiệt tình sục sôi tổ chức, hội đoàn, thấy bản thân hữu ích khi góp mình cho quần chúng. Em tỉ mỉ chuyện bếp núc, chuyện ăn mặc. Anh ăn gì cũng được, mặc gì cũng xong. Em đánh đá, bốc đồng, kiêu kì và ngạo nghễ. Anh thân thiện, hiền lành, điềm tĩnh, lững lờ cái tôi của thứ từ điển ghi là quân tử...

Em độc lập đến buống bình.

Anh độc lập đến nhẩn tâm.

Em và anh. Hoạ chẳng điểm giống nhau duy nhất chắc là cùng thích “tiền” thôi anh nhỉ! Bằng chứng à? “Cool” là đứa con của hai chúng ta đấy còn gì!

Thực ra em và anh đã từng yêu nhau. Yêu đến mức từ “nhiều lắm” cũng chưa chắc đủ mạnh để diễn tả hết được. Lúc thì như những đứa trẻ mới lớn, tập toạ tìm tòi. Lúc lại như hai kẻ trốn nhà đi tình tự, hừng hực khát khao. Lúc bình thản thanh bình như cặp vợ chồng ân nghĩa đời đời kiếp kiếp.

Nhiều năm như thế. Em dối anh chiều. Anh giận, em khinh khỉnh, em khóc, em giậm chân đành đạch như đứa trẻ. Anh thua. Cũng được nhiều năm như thế cho đến lúc anh bảo “mình lấy nhau em nhé!”.

Thế là bỏ nhau. Ngày mình chia tay, như là có bão. Đùng đùng. Đoàn đoàn. Áo giáp bao bọc tình yêu trái cực của chúng ta vỡ. Hay tìm mình đang vỡ. Chỉ có anh biết của anh. Em biết của em. Có ai chịu cùng thốt ra đâu mà biết chung phải không anh?

Anh cầu hôn cổ điển. Tức là hoa hồng đỏ, ăn tối lãng mạn và nhẫn kim cương. Em sung sướng, bất ngờ, và đột nhiên lần đầu tiên thấy xấu hổ trước anh. Lú lú uống sạch ly rượu đỏ làm hai má bừng bừng đến ngơ ngê.

Anh nắm lấy tay em thủ thỉ “Em sẽ là cô dâu đẹp nhất. Là người vợ tuyệt vời của anh! Rồi mình sẽ có những đứa con, sẽ cùng nhau trang trí phòng cho chúng, yêu thương chúng...”

Em ngất ngây.

Anh tiếp “Anh sẽ đưa em đến bất cứ đâu. Hôn em mỗi buổi sáng khi em thức giấc. Đón em mỗi tối ở Cool. Mình sẽ thuê thêm người làm em nhé, để em còn có thời gian nghỉ ngơi, thỉnh thoảng đi chùa với mẹ...”

Em ngắt ngang “Mẹ em không đi chùa bao giờ anh ạ!”

- Đi với mẹ anh chứ.

- À vâng, mỗi rằm với mừng một em sẽ đến đón mẹ đi.

- Sao lại là đến đón? - Anh lộ chút ngạc nhiên dịu dàng - Chúng ta sẽ sống chung với bố mẹ chứ em. Anh là con trai cả trong nhà, phải có trách nhiệm phụng dưỡng bố mẹ mà”

Em nhìn anh ái ngại xen lẫn. Anh vỗ về em “Sẽ ổn thôi mà. Bố mẹ anh không quá khắt khe đâu!”

Em càng hoang mang tợn. Em vốn bất cần như thế, đông đánh như thế, em đi làm dâu thế nào? Em thích tự do. Em muốn chúng ta có ngôi nhà của riêng chúng ta, nơi em có thể chạy xồng xênh thẳng từ phòng tắm, thân thể nồng nàn mùi cỏ và âm ấm ướt mà hôn anh còn lấm lem bụi phố phường. Nơi em có thể vô tư bước chập chân trong váy ngủ mỏng tan, tóc vấn cao từ phòng này sang phòng khác, nơi em có thể tự do nghe nhạc và rú rít theo như lên đồng lên đại. Nơi em có thể quần lấy anh bất kì góc nào, bất kì vị trí nào, bất kì cảm giác nào...

Anh buồn bã “Sao em ích kỉ thế?”

- Tự do yêu thương anh. Tự do sống với anh là ích kỉ à?

- Em không yêu anh nhiều như anh nghĩ! Em chẳng thể hi sinh những chuyện cá nhân còn con vì anh sao?

Em trâng tráo ngó anh với đôi mắt ầng ậ nước. Em tung ghế bỏ đi. Cánh hoa hồng rơi lả tả xuống sàn. Như những bột loang lổ lớn.

Vậy là chúng ta chia tay.

3 tháng. Rồi 6 tháng. Anh chỉ còn thỉnh thoảng tạt qua Cool ngó chừng chừng xem khách khứa, thỉnh thoảng đưa mắt chào em đang tỉ mẩn xào nấu nấu sau lớp kính. Có lần em bắt gặp anh đứng khoanh tay thật lâu quan sát em... như ngày xưa cũ.

Em bồn thần cảm nhâm hoa ớt vào bát canh. Mấy giây sau ngẩng mặt lên mỉm cười với anh xa lạ.

Rồi 9 tháng. Anh dắt bạn gái mới đến thăm quan. Anh lựa lúc chiều chiều, giờ em không ở quán. Anh ngại em ? Khổ thay, hôm ấy em lại ở đó mài miết cho một thử nghiệm với nếp và thịt cua. Bạn gái mới của anh gầy gầy, cao cao, tóc dài dài, da trắng trắng, nói chuyện nhỏ nhẹ và thân mật. Anh hai tay đút túi, đứng dựa nhẹ vào cửa “Đây là Vân, bạn gái anh.”

Bạn gái anh nhanh nhẩu “Đây chắc là Y Ly rồi, cô bạn đồng sự xinh đẹp của anh đúng chưa?” - Rồi cô ấy tiến đến sát cạnh em vồn vã - “Ly đang làm gì đấy, có cần tớ giúp không?”

“Bạn đứng ra chỗ kia đi không bắn đấy!” - Em gay gắt.

Ôi! Chắc là lúc đó em đã làm bạn gái anh tiu nghỉu. Cô ấy lùi thúi phất phơ đi dạo quanh quanh.

Anh vẫn đút tay vào túi quần, ghé sát tai em thầm thì rất khẽ “Này, em ghen đấy à?”

Em mà thèm ghen với anh? Ừ, mà cứ cho là em ghen đấy, anh liệu có bỏ cô ta mà mua nhà cưới em hay không?

Anh không. Ngàn lần không. Cả đời này cũng không. Anh nhỉ ?

Rồi 12 tháng. Đúng ngày 14 tháng 10, ngày chúng ta yêu nhau. Anh đám cưới. Đãi tiệc linh đình. Bánh cưới đích thân em làm tặng. Cô dâu duyên dáng. Chú rể lịch thiệp. Bố mẹ hai bên hỉ hả. Chỉ có em. Chỉ có em...

Đêm đó, em về Cool, thắp nến dọc quầy bar. Pha một ly Caipirovka cho anh. Một Green Girl cho em. Bật bản Save me from myself tới lui tới và khe khẽ nói “Chúc mừng sinh nhật!”

Rồi 1 năm 3 tháng. Hôm đó chúng ta đãi tiệc sinh nhật cho Cool. Bạn bè đến rất đông. Vợ anh không đến vì... chẳng biết. Thỉnh thoảng cô ấy có đủ thẩm quyền và vị trí để ghen với ... em là cũ xưa. Mà em thì cũng chẳng bao giờ hỏi han quá mức nếu ai đó vắng mặt. Ngoại trừ anh của ngày hôm qua.

Em quá chén. Lâng lâng quá mức. Lúc khách khứa tan hết, em đã say vật say vĩa. Mà em say thì khóc. Như cuồng phong. Em đánh anh thành thịch vào lồng ngực vẫn vương mùi Allure đã bao lâu rồi em xa vắng. Em cắn anh. Em vuốt ve khuôn mặt anh. Em hôn anh. Dồn dập. Tới tấp.

Chúng ta quấn lấy nhau trên ghế xô pha, trong ánh sáng mờ mờ của đèn đường hay hắt. Chúng ta say. Chúng ta quên hết đã là nửa đêm. Quên hết vợ anh. Cả bố mẹ anh, bố mẹ em. Quên chuyện mua nhà, chuyện sống chung, chuyện đám cưới, chuyện chia tay. Chúng ta lại là của nhau như 1 năm 3 tháng trước đó.

Sáng hôm sau, em thấy mình cuộn tròn trong tay anh dưới lớp chăn xộp bông ở nhà. Em vùng dậy sợ hãi. Anh hôn lên lưng em. Âm ỉm.

- Em đã làm gì thế này?

- Mình cứ thế này em nhé!

Em quay lại nhìn anh. Nụ cười 1 năm 3 tháng. Thân hình 1 năm 3 tháng. Vòng tay 1 năm 3 tháng. Nụ hôn 1 năm 3 tháng. Nhưng lí trí kia đã khác. Đã là lí trí của người đàn ông có vợ.